

Beste Bob,

We hebben tientallen jaren samengewerkt.

Ik herinner me je intrede als ‘diensthoofd’ van wat toen de ‘Personeelsdienst’ was en mocht het als een herademing ervaren.

Je had een duidelijk doel voor ogen: de personeelsdienst zou er voor het personeel zijn.

Dit betekende een ombuiging van de enge administratieve behandeling van personeelsdossiers aangevuld met het boze oog naar de reglementen voor het ontwaken van een personeelsbeleid waarin het personeel centraal staat.

Je loyaleiteit voor de universiteit was spreekwoordelijk maar je besepte als geen ander hoe belangrijk het welbevinden van de medewerkers was.

Mensen, van welke geleding ook, werden gelijkwaardig behandeld -wat voor sommigen zeker niet evident was- en je was daar heel consequent in.

Je kan trots achteruitkijken, Bob, want je hebt een bijzonder groot aandeel geleverd voor de situatie van steeds meer personeelsleden in deze enorm groeiende instelling. Weinigen zullen het aankunnen om een meer-dan-verdubbeling van het aantal medewerkers (tot nu zo’n 8000) op te vangen. Dit kon uiteraard niet altijd rimpelloos maar je kunst heeft erin bestaan om het overgrote merendeel van het personeel tot vandaag te blijven motiveren en voor hen individueel bereikbaar te zijn. Ik bedoel natuurlijk dat alle medewerkers te allen tijde op je directie terecht konden maar toch: je was persoonlijk bereikbaar als geen ander. Waar je de moed haalde om telkens weer persoonlijk op telefoon en mail te antwoorden, weet ik niet, maar je bereikbaarheid is legendarisch.

Je persoonlijk contact houden met talloze mensen leverde natuurlijk dit voordeel op dat je -zoals wij altijd hebben beweerd-, zèlf àlle personeelsleden van de UGent kent. Ik stond er steeds versteld van hoeveel mensen je kende en van hun wensen en situatie op de hoogte was. Hierin zal niemand je nog ooit evenaren.

Je had, Bob, van bij je aantreden, een open kijk op wat vakbonden konden bijdragen en je hebt altijd zelf een constructieve confrontatie aangemoedigd. We hebben, Bob, in overleg- en onderhandelingsorganen heel veel vergaderd, heel veel discussies gehad, heel veel zaken opgelost en.. de situatie van het personeel veel veranderd, laat ons eerlijk zeggen, heel veel verbeterd.

Nog maar onlangs werd het sectorcomité X opgegeven voor het POC. Het POC moet nog veel bewijzen en heeft een grote toekomst voor zich, maar in het sectorcomité X hebben wij gedurende de tientallen jaren dat we over de arbeidsvoorwaarden van het UGent-personeel hebben onderhandeld *nooit* een protocol van niet-akkoord afgesloten. Slechts éénmaal, over de pensioenverzekering, was er geen akkoord, maar we hebben toen de draad terug opgenomen tot we een akkoord hadden.

Dergelijke constructieve samenwerking doet ons niemand na.

In deze protocols van akkoord had jij, Bob, een wezenlijk aandeel in de voorbereidende gesprekken, de eigenlijke onderhandelingen enzovoort.

Het gevolg laat zich vertalen in waar we nu staan: de sociale situatie van onze mensen hoeft in niets onder te doen wanneer we vergelijken met waar anderen staan. Maar, Bob, en dat is ook een rode draad in het personeelsbeleid: we vergelijken niet maar doen eigenzinnig wat goed is voor de mensen, wat goed is voor de UGent. We zijn autonoom genoeg om niet de situatie van bijvoorbeeld het personeel van de Vlaamse Gemeenschap na te apen en werken aan wat voor de mensen in deze instelling goed is.

We hebben, Bob, heel, heel veel vergaderd in overlegcomité's, informeel en je was altijd, ik zeg altijd, bereid ons te woord te staan in een persoonlijke gesprek. We hebben veel meegemaakt, tot en met een heuse 'sanering' met de verfoeilijke verplichte pensionering als negatieve kers op de taart.

Als ACOD zijn wij ons ervan bewust dat we –zacht gezegd- niet altijd de gemakkelijkste waren maar ik hoop dat je hebt mogen ervaren dat we met open vizier streden, zonder dubbele agenda en onvoorwaardelijk voor je medewerkers van de UGent.

Dank voor alles, Bob.